

ALICE HOFFMAN

Twée gekke meiden

Leesfragment

ORLANDO
uitgevers

LIEF DAGBOEK

Eén ding heb ik intussen wel geleerd: dat vreemde dingen echt gebeuren. Ze gebeuren constant. Vandaag bijvoorbeeld sprak de kat van mijn beste vriendin Jill. We waren brownies aan het bakken in de keuken toen we hem hoorden zeggen:

‘Laat me eruit.’ Nou, wij vlogen naar de keukendeur en deden wat hij wilde. We maakten een wonder mee en nu willen we er nog meer, hoewel Franconia, de stad waarin we wonen, niet bepaald bekendstaat om dat soort dingen. Jill en ik kennen elkaar al ons hele leven. Eén huis scheidt onze huizen van elkaar, maar we doen gewoon alsof dat niet bestaat. We hebben elkaar al ontmoet voordat we werden geboren, en waarschijnlijk zullen we elkaar nog kennen nadat we dood zijn. Tenminste, dat is onze bedoeling.

Mijn moeder en ik vertrokken zo snel naar Atlantic City, dat ik geen tijd had om Jill te bellen. We vertelden aan iedereen dat we een oude tante gingen bezoeken, maar in werkelijkheid had ons vertrek iets te maken met liefde, of het ontbreken ervan, en die bewuste tante bestond niet eens. Ik ken wel kinderen van wie de moeder er plotseling vandoor gaat wanneer de vader drinkt of schreeuwt, maar voor ons is het ernstiger. Mijn moeder doet geen dingen zoals naar Atlantic City gaan. Ze is niet iemand die om roomservice vraagt of huilt. Ze vertelde me eens dat een meisje dat gaat trouwen maar beter van zichzelf kan houden, omdat er niemand anders op deze wereld is die ze ooit echt goed zal leren kennen, niet door en door tenminste.

We bleven drie dagen op onze kamer in Atlantic City, en

gingen er niet één keer uit, dankzij de roomservice. We aten als varkens en namen niet eens de moeite om onze tanden te poetsen, totdat mijn moeders nicht, Margot, die van de zomer is gescheiden en de kleur van haar haar heeft veranderd om zichzelf een emotionele oppepper te geven, ons kwam halen. Ze reed naar New Jersey in de Ford Mustang met open dak die ze had geweigerd af te staan aan haar ex, omdat die haar van haar ziel had beroofd en die over gloeiendhete kolen had gehaald.

‘Kom op, meteen aankleden,’ zei ze tegen ons.

We zaten in onze badjassen en keken naar een oude cowboyfilm, die mijn moeder om de een of andere reden aan het huilen maakte. Misschien kwam het door al die mannen te paard die zo standvastig en loyaal waren. Hun eigen mannen hadden hen teleurgesteld, maar op de een of andere manier hadden zowel Margot als mijn moeder nog hoop op verbetering. Eerlijk gezegd had ik meer vertrouwen in de paarden.

‘Ik bedoel nú, Frances,’ zei Margot, en omdat ze bloedserieus was, kleepte mijn moeder zich inderdaad aan en deed wat lippenstift op. Toen gingen we naar een Chinees restaurant waar de drankjes werden geserveerd met papieren parapluutjes, die ik heb bewaard als herinnering.

‘Luister goed naar me, Gretel,’ zei Margot tegen me toen we weer op de hotelkamer waren om te pakken en mijn moeder eindelijk buiten gehoorsafstand was. ‘Als een huwelijk strandt, zijn het meestal de kinderen die eronder lijden, dus kind, hou je taai.’ Dat was de reden waarom Margot opgelucht was dat zij en Tony geen kinderen hadden, hoewel ze wel tranen in haar ogen kreeg als ze een baby zag.

‘Margot is mijn beste vriendin, maar ze kraamt een hoop onzin uit,’ fluisterde mijn moeder toen we onze koffers in de kofferbak gooiden. ‘Neem het allemaal maar met een korreltje zout. Misschien zelfs wel met een heel zoutvatje.’

Je kunt zeggen wat je wilt over een Mustang; het is misschien een geweldige auto, maar hij heeft verdraaid weinig kofferruimte. Ik moest helemaal tot aan Franconia op de

achterbank zitten met de haardroger en de beautycase op mijn schoot, maar dat weerhield me er niet van om te duimen dat we niet naar huis terug zouden gaan.

We zijn een week in Florida, de week waarin de schildpad-
den sterven op het strand en er kwallen in de oceaan zitten. Zodra we waren ingecheckt in het hotel, ging mijn broer, Jason, die ervan houdt om te doen alsof hij niet bij ons gezin hoort, naar buiten om getijdenpoeltjes te bestuderen, en sindsdien heeft niemand hem meer gezien. Mijn ouders zijn hier om te proberen hun huwelijk weer goed te krijgen, wat een praktisch onmogelijke opgave lijkt in de ogen van alle buitenstaanders. ‘Gretel, lieverd, stel je er niets van voor,’ had Margot me al gewaarschuwd toen ze een badpak met me ging kopen, een taak die iemand die nu niet direct een perfect lichaam heeft, een complete zenuwzinking kan bezorgen. ‘Als het voorbij is, dan is het voorbij,’ zei Margot tegen me, en ik wist gewoon dat ze gelijk had.

Lang voordat het vliegtuig landde in Miami kon ik mijn ouders al horen ruziën, en in het hotel sloten ze zich op in hun kamer. Als je het mij vraagt kan het een averechts effect hebben als je zo hard werkt aan je huwelijk. Het zorgt er in elk geval voor dat mijn vader vervelender is dan normaal. Niet dat ik me iets aantrek van zijn humeur. Ik ga mijn eigen gang. Ik maak gebruik van de roomservice en eet in mijn eentje Linzertorte en scampi op de kamer die ik geacht werd te delen met Jason; niet dat hij van plan was om boven water te komen. Ook al lag mijn kamer aan de andere kant van de gang tegenover die van mijn ouders, toch kon ik ze nog horen ruziën.

Ik ging laat naar het strand, later dan ik zou hebben mogen, als iemand in de gaten had gehad dat ik er ook nog was. Daar heb ik Jonathan Rabbit leren kennen, die nu verliefd op me is. Hij wordt Jack Rabbit genoemd, waardoor ik soms hardop moet lachen. Is het niet veelzeggend dat de jongen die op mij valt, een knaagdier is? Hij woont in Atlanta en zit in

de tweede klas, en eerlijk gezegd is hij ontzettend saai. Hij heeft me één keer mogen zoenen, maar geloof me, ik kreeg beslist geen vlinders in mijn buik. Het enige wat ik daar voelde waren kriebels door het geluid van de ronddobberende kwallen in het water en het gebonk van Jack Rabbits hart.

Florida bracht geen enkele verbetering voor mijn familie, maar in elk geval begint het nu lente te worden. Jill en ik houden onze ogen open voor wonderen. Jack Rabbit belt me constant op en dat zou je een wonder kunnen noemen. Hij schrijft zo vaak dat je zou verwachten dat hij wel kramp in zijn vingers moet krijgen. Ik neem zijn brieven mee naar school, zodat iedereen in de gaten heeft dat ik een vriendje heb in Atlanta. Ze zullen hem nooit te zien krijgen. Ze zullen nooit te weten komen dat het echt mogelijk is dat je met een jongen die te saai is voor woorden gaat zoenen, alleen om ervoor te zorgen dat hij zijn mond houdt. Ik zou ervoor betaald moeten worden dat ik naar hem luister als hij opbelt. Ik zou anderhalve dollar per uur moeten krijgen. Minimaal.

Jill vertelde me dat als je echt verliefd bent, je dat meteen weet. Ik weet niet precies hoe dat in zijn werk gaat. Heeft het iets van een lichtflits? Als een engel die je op je schouder tikt? Of heeft het iets van het uitkiezen van een jong hondje? Je denkt dat je de leukste kiest, maar in werkelijkheid ga je uiteindelijk naar huis met degene die telkens op je schoot wil klimmen. Zo kregen wij tenminste onze hond, Revolver. We dachten dat hij stapel op ons was, maar later bleek dat labradors dol zijn op iedereen. Nou ja, misschien is dat dan liefde, een geestestoestand waarin je gemakkelijk terecht komt als je dat graag wil. Als je ervoor openstaat.

Het is vakantie. Hoera. Maar het leven is nog steeds zo saai dat ik elke dag aan Jack Rabbit schrijf. Ik ga met Jill naar het zwembad en neem mijn dagboek mee, waarin ik schrijf tot dat ik denk dat ik blind word, om daarna in het diepe te springen. We gaan niet op vakantie omdat niemand in ons

huis nog tegen elkaar praat, dus samen ergens heen gaan zit er absoluut niet in. Mijn broer heeft zich ingeschreven voor een zomerprogramma van de middelbare school, waarbij ze wetenschappelijk onderzoek doen, dus die is nooit thuis. Mijn vader is vreselijk met zijn lijf bezig en gaat nu telkens naar een fitnesscentrum, dus die is er ook nooit.

Mijn moeder, Margot en ik gaan vaak naar de film. Het is er donker en koel en niemand weet dat je huilt, behalve diegene die naast je zit. Margot koopt alles voor me wat ik maar wil, zelfs Jordan-amandelen, die zo vreselijk slecht zijn voor je tanden. Ze is iemand die heel wat weet van de liefde. Ze heeft mannen die haar midden in de nacht bellen, maar dat is allemaal niets, tenminste, dat zegt ze. Net als Jill houdt ze vol dat ze het gewoon zal weten als ze de juiste man ontmoet. Het verschil met Jill is alleen dat Margot me wél precies kan vertellen wat het bewijs van liefde is: 'Ik wil hem kussen tot ik doodga.' In mijn oren klinkt dat niet bepaald als iets om naar uit te zien, maar toch schijnen mensen daarop te hopen.

Jill is aan het kamperen met haar ouders en ze heeft me een ansichtkaart gestuurd dat het is gebeurd. Het wonder waar we naar op zoek waren, de grote gebeurtenis, het geheim van de engel. Het is liefde, absoluut. Het is de jongen in de tent naast die van haar, naar wie ze stiekem toe gaat als haar ouders slapen. Ik zit op de veranda aan de voorkant van mijn huis terwijl Jill weg is en denk na over allerlei dingen. Ik ben verstandig geworden en wacht niet langer op de postbode. Jack Rabbit schrijft niet meer. Hij is nu juniorleider van een zomerkamp, en ik denk dat hij zijn arm heeft gebroken of verliefd is geworden op een ander. Is het niet vreemd dat ik zijn brieven vreselijk mis? Soms lees ik de oude 's avonds laat, en ik vraag me af wat ik dacht toen ik ze kreeg. Hoe kon ik hem toch saai hebben gevonden? Nou, intussen ben ik de saaie van ons tweeën geworden. Als Jill terugkomt moet ik misschien wel tegen haar liegen. Misschien vertel ik haar wel dat Jack Rabbit is omgekomen bij

een kano-ongeluk. Mijn naam was het laatste wat hij zei, dat hebben ze me tenminste verteld. Mijn naam gaf hem troost toen hij de laatste adem uitblies.

Jill en ik zitten niet in dezelfde klas op school. Dat is ook nooit het geval geweest. De schoolleiding wil niet dat leerlingen die met elkaar bevriend zijn, in dezelfde klas zitten. Ze vinden het goed voor de karaktervorming om mensen die de pest aan elkaar hebben, in hetzelfde klaslokaal te zetten, dag in dag uit, zonder dat er uiteindelijk iemand wordt vermoord of verminkt. Ik word niet geacht te weten dat Jills moeder onder behandeling is bij een psychiater, net zo goed als Jill niet geacht wordt te weten dat mijn ouders niet meer in dezelfde kamer slapen. Mijn moeder brengt haar nachten door op een gewatteerde deken op de grond van mijn kamer, en ze huilt pas als ze denkt dat ik slaap.

Kortgeleden gingen Margot en ik weg omdat we zin hadden in ijs. We namen een coupe butterscotch met vanille. Margot vroeg mijn advies. Ze had mijn vader gezien in een duur restaurant, van het soort waar hij ons nooit mee naar toe zou nemen, met een vrouw die ze nooit eerder had gezien. En nu wist ze niet of ze het mijn moeder moest vertellen of niet. Ik ben zelf nooit zo'n klikspaan geweest, hoewel ik begrijp dat er momenten zijn waarop het zinvol is om de waarheid te vertellen. Dit leek me niet zo'n moment. Voor zover wij wisten kon die vrouw best een zakenrelatie zijn geweest, hoewel Margot en ik er waarschijnlijk alles onder zouden durven verwedden dat ze dat niet was.

Niets zeggen. Dat was het advies waarmee ik kwam. Mijn moeder huilde al genoeg en sliep op de grond, dus wat had ze dan nu aan die waarheid? Margot at niets van haar ijscoupe, en toen ze die aan mij aanbood merkte ik dat ik misselijk was. Ik denk dat ik inmiddels aardig door heb dat je je in deze wereld beter kunt beperken tot warme karamel.

Met Halloween was Jill helemaal in het zwart en had ze oren van vilt gemaakt, die ze aan een plastic haarband had ge-

lijmd. Ze was een zwarte kat. Ze had een staart die ze had gevlochten van drie zijden sjaals. Ik leende dertig zilveren rinkelarmbanden van mijn oma. Ik was een waarzegster. We hadden iets moeten vermoeden toen we de maan zagen. Die was oranje en zo groot dat we onze ogen haast niet geloofden. Het was alsof we één grote stap konden nemen en dat we er dan zouden zijn: maanmeisjes die van de rand van de aarde waren gevallen. Mijn broer lachte ons uit. Waren we niet een beetje te oud voor Halloween? Natuurlijk waren we dat, maar dat kon ons niets schelen. We liepen de straat af om snoep op te halen; toen liepen we naar de achterkant van de middelbare school door het veld, zodat we sigaretten konden roken bij het riviertje. Jill had de sigaretten gepikt uit haar moeders handtas, en ik had de lucifers van mijn oma.

‘Als je maar geen sigaretten rookt,’ had mijn oma nog tegen me gezegd, waardoor het eigenlijk ineens niet meer zo leuk was. Ik kon er absoluut niet meer van genieten. Oma Frieda logeerde het weekend bij ons en ze had het vermogen om elke vorm van lol te beheksen. Ze sliep ook op de grond in mijn kamer, zodat het er behoorlijk vol begon te worden. Ik kon mijn gympen niet meer vinden. Ik kon mijn ondergoed niet meer vinden. Elke nacht, als ik in slaap viel, kon ik flarden van gefluisterde gesprekken opvangen, en elke zin leek het woord verdriet te bevatten.

Jill had geïmproviseerd en wist nu hoe ze rookkringetjes kon blazen. Ze was net een rookkring aan het blazen toen een paar jongens van de middelbare school die uit waren op problemen, naar ons toekwamen. Jill zag er ouder uit dan ze was en ook al was ze verkleed, toch kon je zien dat ze mooi was. De jongens probeerden haar te zoenen, en toen ze weigerde, grepen ze haar vast. Het gebeurde allemaal zo snel dat ik daar gewoon bleef zitten, alsof ik het publiek was en alles wat daar gebeurde, een toneelstuk was. Maar toen kwam ik in actie. Ik sloeg een van de jongens, en mijn zilveren armbanden waren zo zwaar dat hij achteroverviel. De schok dat ik een van hen tegen de grond had geslagen, gaf ons tijd om weg te rennen. We bleven maar rennen, alsof we echt op de

maan konden komen als dat moest. We renden totdat we opgingen in rook; we konden over gazons en onder ramen en deuren zweven.

‘Niet te geloven dat je dat deed,’ zei Jill toen we eindelijk weer thuis waren. Ze had haar staart en haar oren verloren, maar haar gezicht straalde. ‘Je sloeg hem gewoon!’

Ik voelde me dagenlang fantastisch.

We gaan nooit op vakantie. We gaan naar mijn oma Frieda voor Pesach, maar we slaan Chanoeka over, waarvan mijn vader zegt dat dat geen belangrijk feest is, en Thanksgiving, dat hij beschouwt als een nietszeggend ritueel. Maar met Kerstmis zijn we altijd bij Margot. Dat is een feest waarvan zij vindt dat ze dat mag vieren, aangezien ze zoveel jaren getrouwd is geweest met Tony Molinaro. Mijn vader gaat nooit mee naar Margot, en dit jaar ging Jason ook niet mee. Dus wij waren maar met z'n drieën, en we versierden de boom met alle prachtige oude versieringen van Tony's moeder. Er is een engel die altijd mijn favoriet is geweest, gemaakt van zilverachtig glas. Toen Tony's moeder nog leefde verzekerde ze mij dat die geluk zou brengen voor degene die hem in de boom hing. Tony's moeder hield meer van Margot dan van haar eigen zoon, en toen ze uit elkaar gingen, werd ze ziek en de volgende lente was ze dood.

Zelfs nadat Margot en Tony waren gescheiden, nodigde Margot haar ex-schoonmoeder uit voor de kerstdagen. Tony's moeder moet zeker negentig zijn geweest. Haar handen trilden toen ze de engel naar me uitstak. ‘Weet je wat het is met geluk,’ vertelde ze me tijdens haar laatste kerst. ‘Je weet pas achteraf of iets goed of slecht is geweest.’

Dit jaar brachten we een toast uit op de oude dame en Margot moest zelfs huilen. Net toen we klaar waren met de boom begon het te sneeuwen. We renden allemaal naar het raam aan de voorkant om te kijken. Het was het soort sneeuw dat je bijna nooit ziet, zo zwaar en mooi dat je echt van de winter gaat houden, ook al weet je dat je de volgende morgen sneeuw moet gaan ruimen.

Margot had gevulde kalkoen en kugel gemaakt, en ze had een cake gebakken die was versierd met gemalen kokos die eruitzag als de sneeuw buiten. Na het eten deden zij en mijn moeder een schort voor, en samen deden ze de afwas en waren ze aan het lachen. Ik zette *Blue Christmas* van Elvis voor hen op; ik maakte het maar zelden mee dat mijn moeder plezier had, dus wat had ik nog te klagen?

Bij Jill thuis was Kerstmis heel belangrijk, en ik wist dat als ik morgenochtend naar haar huis zou gaan, ze een berg grote cadeaus zou hebben om me te laten zien, en ik moest dan proberen niet jaloers te zijn. Jill en ik hadden elkaar een fles White Musk gegeven, ons favoriete luchtje. Ik benijdde Jill eigenlijk bijna om alles, maar ik voelde me niet jaloers op dat moment, terwijl ik naar Elvis luisterde in Margots huis. Eerlijk gezegd wilde ik nergens liever zijn. Gelukkig voor ons woonde Margot bij ons vlak om de hoek. Haar huis was ons huis, en omgekeerd, behalve als mijn vader thuis was. Margot en mijn moeder waren van plan om altijd burens te blijven; ze hadden tientallen plannen, maar geen van die plannen werd ooit uitgevoerd.

Ik had mijn vader afgeluisterd toen hij aan het bellen was. Hij was van plan om ons te verlaten zodra het weer beter zou worden. Zodra hij het nieuws aan ons kon vertellen, zou hij weggaan. Hij wilde alles nog even laten zoals het was, dat zei hij, maar met ons wilde hij niet verder, dat was wel duidelijk. Ik vertelde mijn moeder niet wat ik had gehoord. Ik vertelde het aan niemand. Ik wilde Margot en mijn moeder zien dansen in de keuken als de afwas was gedaan en alles stond te drogen in het rek. Ik wilde zien hoe ze hun schorten op de grond gooiden.

Die avond, toen we naar huis liepen, sloeg mijn moeder haar arm om me heen en zei tegen me dat ik een wens moest doen terwijl ik naar een ster keek. Ze geloofde nog steeds in dat soort dingen. We stonden daar in de sneeuw en hoe erg ik ook mijn best deed, ik zag niet één ster. Maar ik loog. Ik zei dat ik wél een ster zag, en ik deed toch maar een wens. We stonden daar terwijl mijn moeder tevergeefs probeerde

om diezelfde ster te zien. Mijn vingers bevroren bijna, dus ik stopte mijn handen in mijn zakken. Er was in elk geval een engel. Ik wist dat als ik zou proberen om Margot te bedenken, ze tegen me zou zeggen dat ik op moest houden, dat het niets te betekenen had, maar voor mij had het wél iets te betekenen.

Het was laat, maar we konden toch nog het verkeer horen op de Southern State Parkway, ook al was het Kerstmis en sneeuwde het zo hard. Je moest je wel afvragen wie al die mensen in hun auto's achterlieten, en naar wie ze op weg waren, en of ze wel wisten dat de echo van hun banden op het asfalt in de verte klonk als een rivier, en dat dit voor iemand zoals ik kon klinken als het wonder waarnaar ik op zoek was.